

„Hvor længe, tror du, vil den Lykke vare?“

„Hvor kan man sige det? Vidste du det saa sikkert, da du forlovede dig med Far?“

„Ja.“

Jytte vendte sig bort og tav.

Fru Bertha tog nu et Brev op af Lommen og glattede det ud.

„Læs det der! ... Det kom imorges.“

Brevet, som var skrevet med fordrejet Haandskrift, duftede af *Verveine*. Der stod:

Kære Fru Gehejmerraadinde!

Mon De veed, hvad Alverden taler om, at Deres Datter er bleven Maleren Karsten Froms Elskerinde? Jeg gratulerer!

En Veninde.

Jytte blev straks klar over, at Brevet var fra Fru Merck, hvis Parfyme hun til Overflod genkendte. Hun læste det med hemmelig Fryd som en Sejrsbulletin. Hun sagde til sig selv, at denne Hævn var hendes første Triumf over Karstens Fordærvere.

„Jeg gav dig ikke det Brev at læse, fordi jeg mistænker dig,“ sagde Moderen. „Men jeg syntes, du skulde vide, hvordan man taler om dig.“

„Jeg har sagt dig det før, Mor — jeg kan ikke bryde mig om, hvad Folk snakker. Sandheden er det dog aldrig.“

I Stedet for at svare gav Fru Bertha sig til at tale om Torben Dihmer. Hun spurgte hende, om hun vidste, at han hver Dag kunde ventes til Byen.

„Af hvad Grund spørger du mig om det? Dersom du gør dig Forhaabninger, Mor, saa vil jeg sige dig, at det er til ingen Nytte.“

„Aa nej, desværre — det er det velsagtens ikke. Men du skal dog vide, hvad jeg tænker derom. Jeg tror, at som du dengang paa din sygelige Maade grublede dig ud af din Kærlighed til en god og hæderlig Mand, der holdt af dig, saadan har du nu fantaseret dig ind i dette Forhold til en ... en Person, som kun vil misbruge dig.“

„Mor, nu tror jeg, vi skal holde op! Jeg siger dig, du kender ikke Karsten; derfor dømmer du ham, som du gør.“